

ikke ønskede, at Smaasager skulde henvises til Afgørelse der. Imidlertid forekommer det mig, at der er noget berettiget i det, naar man har ment, at Afgørelsen i mange Sager har været temmelig kostbar. Jeg hilser derfor med Glæde den Ændring i det nye Forslag, der gaar ud paa at begrænse Udgifterne for Voldgiftsretten.

Dernæst er der en Bestemmelse om, at der efter det nye Forslag skal oprettes en Appellinstans i enhver Overøvrigheds-kreds. Ogsaa dette Forslag hilser jeg med Glæde. Det kan jo ikke nægtes, at der i de 5 Aar ved Voldgiftsretterne er truffet Afgørelser, der ikke kunne staa for Kritik. Nu er der altsaa Anledning til, at de kunne blive prøvede ved Appellinstansen, men jeg lægger ingen Skjul paa, at jeg egentlig hellere saa, at vi vendte tilbage til Forslagets oprindelige Affattelse paa dette Punkt, saaledes at alle Sager, der skulde appelleres, først skulde henvises til vedkommende Amtmand eller her i København til Overpræsidenten, og at han skulde afgøre, om Sagen var af den Beskaffenhed, at der var Grund til at forelægge den for Appellinstansen. Jeg tror, at man derved vilde undgaa at faa en hel Masse Sager for denne Appellinstans, som der absolut ingen Mening vil være i at faa appelleret; derved vilde vi faa en hurtigere Afgørelse, end vi ville faa, naar man uhindret kan appellere til Appeldomstolen. Men det er ikke noget stort Principspørgsmaal, indrømmer jeg, og naar den ærede sidste Taler antydede en Ændring i Retning af, at Tallet 800 Kr. som Angivelse af Værdien paa den Genstand, for hvis Vedkommende man kan gaa umiddelbart til Behandling ved Appelretten, saa ønsker jeg hellere, at man helt slettede dette Tal og vendte tilbage til Forslaget. Men derom kan der maaske blive Lejlighed til at forhandle mellem første og anden Behandling. I det hele og store er jeg glad ved Forslaget, og jeg ønsker, at det fremmes saa hurtigt som muligt og uden Udvalg, dertil kan jeg tilsiige min Grupperes Bistand.

Rottbøll: Loven af 19. April 1907 var nærmest et Forsøg, som skulde gøre det muligt baade billigere og hurtigere at afgøre Tvistigheder angaaende Handel med Husdyr. Billigheden er ikke opnaaet i nogen væsentlig Grad; Hurtigheden tror jeg nok, man kan siige er opnaaet, og muligvis er Billigheden gennem den Hurtighed, hvormed Sagerne ere afgjorte, paa

en vis Maade ogsaa bleven opnaaet, selv om de direkte Udgifter have været større, end man egentlig havde ventet. Med Hensyn til Retfærdigheden af Afgørelserne har der været, og vistnok med Rette, en hel Del Tvivl om, hvorvidt Sagerne ere blevene retfærdigt afgjorte, mange af dem ere ganske sikkert blevene ret uretfærdigt afgjorte. Men det er vist rigtigt, som den højtærede Justitsminister sagde nede i Folketinget, at muligvis begge Parter i mange Tilfælde vare bedre tjente med at faa en lidt uretfærdig Afgørelse i en Hast, end de egentlig vare med at faa den højeste Retfærdighed gennemført gennem en lang Tids Procedure. Jeg tror, at den højtærede Justitsminister har ganske Ret i, at der er mange Tilfælde, hvor det er bedre, at der sker en lille Smule Uretfærdighed i Afgørelsen, naar det saa faar en Ende, i Stedet for, at Dyret staar og æder sig selv op et Par Gange. I øvrigt kan der med Hensyn til denne Retfærdighed muligvis gøres noget for at faa baade bedre og lidt mere ensartede Afgørelser ved at tilstille de forskellige Voldgiftsmænd en Udskrift af de enkelte Sager, som man fandt vare afgjorte paa bedst mulig Maade. Man er nu her i Lovforslaget kommen til en Appellinstans, hvorved Amtmanden og Overøvrigheden i det hele taget faa Indseende med enkelte af Sagerne. Jeg vil tro, at man kunde støtte en retfærdig Gennemførelse af Loven ved at tage enkelte af disse Sager op og tilstille Voldgiftsmændene Afskrift af Afgørelsen, naar Amtmanden eller Overøvrigheden fandt, at det var fornuftige og gode Afgørelser, der vare truffne i disse Sager. Jeg skal henstille, om man ikke kunde komme noget frem ad den Vej. For øvrigt synes jeg, at det taler til Lovens Fordel, at saa mange Sager ere afgjorte ved Forlig. Det er omtrent $\frac{3}{4}$ af de Sager, der have været for, der er blevet Forlig om, det tjener i høj Grad til Ros for Loven. Man er i Virkeligheden ude i Landet, jeg tror baade mellem Landmænd og Handelsmænd, fornejt med Loven, selv om den har haft sine Børnesygdomme.

Der er sket en Del Forandringer i det Forslag, som nu foreligger, og en Del meget heldige Forandringer, blandt andet den, at der i § 5 bestemmes, at Parterne skulle møde ved den første Forligsprøve. Jeg forstaar ganske vist ikke rigtig, hvorfor der i denne § 5 staar, at den Part, der møder ved Fuldmægtig under Mødet, bliver ved Kendelsen i Sagen at ikende en Bøde til Politikassen af 4 Kr., naar han